Lietas arhīva Nr. A42-01263-23/21
ECLI:LV:ADRJRIT:2023:1026.A420126323.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā
Rīgā 2023.gada 26.oktobrī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Ilona Petrovska,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par labvēlīgu administratīvo aktu izdošanu, ar kuru /pers. A/ (*/pers. A/*) un viņa nepilngadīgajiem bērniem /pers. B/ (*/pers. B/*) un /pers. D/ (*/pers. D/*) tiktu izsniegtas atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas Latvijas Republikā.

Aprakstošā daļa

[1] Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē (turpmāk – pārvalde) 2022.gada 16.jūnijā saņemti pieteicēja Krievijas Federācijas pilsoņa /pers. A/ un viņa nepilngadīgo bērnu /pers. B/ un /pers. D/ dokumenti atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas pieprasīšanai saistībā ar iegādāto nekustamo īpašumu Latvijas Republikā.

Ar pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļas 2022.gada 18.jūlija lēmumiem tika pagarināts pieteicēja lietas izskatīšanas termiņš līdz 2022.gada 16.oktobrim. Ar pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļas 2022.gada 28.oktobra sākotnējo lēmumu Nr.18696/2022 un Nr.18697/2022, un 2022.gada 31.oktobra sākotnējo lēmumu Nr.18590/2022 atteikts izsniegt pieteicējam un viņa bērniem uzturēšanās atļauju Latvijā. Nepiekrītot sākotnējiem lēmumiem, pieteicējs tos apstrīdēja.

Ar pārvaldes 2022.gada 23.decembra pārsūdzēto lēmumu Nr.2355/2022 atteikts izsniegt pieteicējam uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā. Lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[1.1] Ievērojot Imigrācijas likuma 23.[1]panta nosacījumus, pieteicējam nav subjektīvo tiesību uz termiņuzturēšanās atļauju saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.panta pirmās daļas 29.punktu, jo saskaņā ar grozījumiem Imigrācijas likumā, kas stājušies spēkā 2022.gada 24.septembrī, nav paredzēta iespēja Krievijas Federācijas pilsoņiem pieprasīt termiņuzturēšanās atļauju saistībā ar nekustamā īpašuma iegādi Latvijas Republikā.

[1.2] Uz pieteicēju nav attiecināms Imigrācijas likuma pārejas noteikumu 59.punkts, jo viņš ir pieprasījis termiņuzturēšanās atļauju saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.panta pirmās daļas 29.punktu, nevis 24.panta pirmās daļas 8.punktu un ceturto daļu vai pārejas noteikumu 54. un 55.punktu. Līdz ar to pārvaldei bija pienākums izskatīt pieteicēja dokumentus atbilstoši Imigrācijas likuma 23.[1]panta nosacījumiem.

[1.3] Lēmums nepiešķirt pieteicējam uzturēšanās tiesības Latvijā ir samērīgs, jo pieteicēja gadījums nav netipisks.

[2] Ņemot vērā, ka pieteicējam atteikts piešķirt uzturēšanas atļauju, ar pārvaldes 2022.gada 23.decembra pārsūdzēto lēmumu Nr.2356/2022 un Nr.2357/2022 arī pieteicēja bērniem atteikts piešķirt uzturēšanās atļauju.

[3] Nepiekrītot pārvaldes lēmumiem, pieteicējs vērsās ar pieteikumu tiesā. Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Pārvaldes Uzturēšanās atļauju nodaļai, 2022.gada 18.jūlijā pieņemot lēmumus par lietas izskatīšanas termiņa pagarināšanu, visi dokumenti bija pieņemti izskatīšanai un tajā brīdī nebija pamats atteikt izdot uzturēšanās atļaujas. Tas, ka mainījās pārvaldes prakse un tika pieprasīti papildus dokumenti un informācija, nemaina to, ka pieprasījumi un dokumenti tika iesniegti pārvaldē līdz 2022.gada 23.jūnijam.

[3.2] Pieteicējam ir tiesības saņemt atkārtotu uzturēšanās atļauju saskaņā ar 23.panta pirmās daļas 29.punktu, kas bija spēkā līdz 2022.gada 29.jūnijam, ņemot vērā Imigrācijas likuma pārejas noteikumu 59.pantu.

[3.3] Investīciju objekts nav mainījies, tātad nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs pieprasīja pirmreizējo termiņuzturēšanās atļauju. Pārvaldes Imigrācijas likuma grozījumu nepareizā interpretācija pārkāpj tiesiskās paļāvības principu, kā arī Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.panta ceturtajā daļā noteikto.

[4] Administratīvajā rajona tiesā saņemtajā rakstveida paskaidrojumā pārvalde pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajos lēmumos minētajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[5] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējam Latvijā pieder nekustamais īpašums un uz tā pamata viņš un viņa bērni ir saņēmuši termiņuzturēšanās atļaujas Latvijā.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējam un viņa bērniem šobrīd ir tiesības saņemt termiņuzturēšanās atļauju Latvijā, pamatojoties uz to, ka pieteicējam Latvijā pieder nekustamais īpašums.

Proti, tiesa pārbaudīs, vai pastāv priekšnoteikumi pieteicēja prasītā labvēlīgā administratīvā akta izdošanai.

[6] Saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.panta pirmās daļas 29.punktu termiņuzturēšanās atļauju šajā likumā noteiktajā kārtībā ārzemniekam ir tiesības pieprasīt uz laiku, kas nepārsniedz piecus gadus, ja viņš Rīgā, Jūrmalā, Ikšķiles vai Saulkrastu pilsētā vai Ādažu, Ķekavas, Mārupes, Olaines vai Salaspils novadā, vai Garkalnes, Ropažu, Saulkrastu, Stopiņu vai Tīnūžu pagastā ir iegādājies un viņam pieder viens funkcionāli saistīts nekustamais īpašums (izņemot gadījumu, kad nekustamais īpašums ir neapbūvēta zeme), kura vērtība ir vismaz 250 000 *euro*, vai ārpus minētajām administratīvajām

teritorijām vai administratīvajā teritorijā ietilpstošajām teritoriālā iedalījuma vienībām – ne vairāk kā divi nekustamie īpašumi (izņemot gadījumu, kad nekustamais īpašums ir neapbūvēta zeme) un katrs no tiem ir viens funkcionāli saistīts nekustamais īpašums, kuru kopējā vērtība ir vismaz 250 000 *euro*, ja vienlaikus pastāv šī panta apakšpunktos minētie nosacījumi.

Saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.panta ceturto daļu šā panta pirmajā daļā minētajos gadījumos termiņuzturēšanās atļauju uz ārzemniekam izsniegtās uzturēšanās atļaujas termiņu ir tiesības pieprasīt arī ārzemnieka laulātajam, ārzemnieka vai viņa laulātā nepilngadīgajiem (arī aizbildnībā esošajiem) bērniem un aizgādnībā esošajām personām.

Atbilstoši Imigrācijas likuma 23.panta 7.[3]daļai ārzemniekam, kuram saskaņā ar šā panta pirmās daļas 29.punktu ir izsniegta vai bija izsniegta termiņuzturēšanās atļauja, ir tiesības atkārtoti pieprasīt termiņuzturēšanās atļauju, ja joprojām pastāv tās izsniegšanai nepieciešamie nosacījumi un viņš, atkārtoti saņemot termiņuzturēšanās atļauju, samaksā valsts budžetā 5000 *euro*. Ja atkārtotu termiņuzturēšanās atļauju pieprasa vēlāk nekā 90 dienu laikā pēc iepriekšējās termiņuzturēšanās atļaujas derīguma termiņa beigām vai mainās investīciju objekts, piemēro šā panta nosacījumus, kuri attiecas uz pirmreizējas termiņuzturēšanās atļaujas pieprasīšanu.

Saeima ir pieņēmusi 2022.gada 22.septembra likumu „Grozījumi Imigrācijas likumā". Ar šiem grozījumiem Imigrācijas likums papildināts ar 23.[1]pantu, kura pirmā daļa noteic, ka Krievijas pilsoņiem ir tiesības pieprasīt termiņuzturēšanās atļauju tikai šā likuma 23.panta trešajā, sestajā un septītajā daļā un šajā pantā minētajos gadījumos.

Likumprojekta anotācijā ir norādīts, ka ņemot vērā situācijas nopietnību, kā arī ņemot vērā ar Krievijas pilsoņu imigrāciju uz Latvijas Republiku saistītos neizbēgamos palielinātos riskus, nav pieļaujams, ka jau izsniegto termiņuzturēšanās atļauju pagarināšana tiek veikta ierastajā kārtībā. Likumprojekta pieņemšanas rezultātā Krievijas pilsoņi būs tiesīgi pieprasīt termiņuzturēšanās atļaujas tikai šā likuma 23.panta trešajā, sestajā un septītajā daļā un 23.[1]pantā minētajos gadījumos. Ar šiem grozījumiem tiek apturēta termiņuzturēšanās atļauju pagarināšanas iespēja Krievijas pilsoņiem, kas saņēmuši uzturēšanās atļauju, iegādājoties nekustamo īpašumu Latvijā (sk. *13.Saeimas likumprojekta Nr.1617/Lp13 „Grozījumi Imigrācijas likumā" sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojumu (anotāciju), pieejama Saeimas likumprojektu reģistrā, interneta vietnē* www.saeima.lv). Līdz ar to likumdevēja mērķis, iekļaujot Imigrācijas likumā 23.[1]panta pirmo daļu, ir skaidrs un nepārprotams, proti, liegt termiņuzturēšanās atļauju pagarināšanas iespēju tiem Krievijas pilsoņiem, kas iepriekš jau ir saņēmuši termiņuzturēšanās atļauju, iegādājoties nekustamo īpašumu Latvijā.

Ņemot vērā, ka pieteicējam kā Krievijas pilsonim tika piešķirtas uzturēšanās tiesības Latvijā, pamatojoties uz Imigrācijas likuma 23.panta pirmās daļas 29.punktu un 23.panta ceturto daļu, proti, pamatojoties uz apstākli, ka pieteicējs ir iegādājies nekustamo īpašumu Latvijā, un to, ka pieteicējs atkārtoti pieprasa termiņuzturēšanās atļauju uz tā paša pamata, tad ir pamats secināt, ka pieteicējs pieder to personu lokam, kuriem likumdevējs ir nolēmis pēc Krievijas uzsāktā kara Ukrainā turpmāk liegt termiņuzturēšanās atļauju pagarināšanas iespēju.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka pieteicējam un viņa bērniem kā Krievijas pilsoņiem no 2022.gada 24.septembra nav tiesību saņemt uzturēšanās atļauju saistībā ar nekustamā īpašuma iegādi Latvijā.

[7] Pieteicējs uzskata, ka attiecībā uz viņu un viņa bērniem ir piemērojams Imigrācijas likuma pārejas noteikumu 59.punkts.

Imigrācijas likuma pārejas noteikumu 59.punkts noteic, ka dokumentus, kas iesniegti kopā ar uzturēšanās atļaujas pieprasījumu un pārstāvniecībā vai pārvaldē saņemti līdz dienai, kad stājas spēkā grozījumi par šā likuma 24.panta pirmās daļas 8.punkta un ceturtās daļas un pārejas noteikumu 54. un 55.punkta izslēgšanu, izskata atbilstoši šā likuma noteikumiem, kuri bija spēkā 2022.gada 29.jūnijā.

Tiesa konstatē, un lietā par to nav strīda, ka atbilstoši uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas anketai, pieteicējs kā uzturēšanās iemeslu Latvijā ir norādījis tieši Imigrācijas likuma 23.panta pirmās daļas 29.punktu, un attiecīgi pieteicēja bērni papildu 23.panta ceturto daļu. Tādējādi, pieteicējs nav vērsies pārvaldē ar iesniegumiem, kas būtu izskatāmi, ņemot vērā Imigrācijas likuma 24.panta pirmās daļas 8.punktu un ceturto daļu vai pārejas noteikumu 54. un 55.punktu. Ievērojot minēto, uz pieteicēju un viņa bērniem nav attiecināmi Imigrācijas likuma pārejas noteikumu 59.punkta noteikumi.

Senāts ir norādījis, ka parasti tiesiskajās attiecībās ir piemērojama tā materiālo tiesību norma, kas attiecīgajā brīdī ir spēkā. Ilgstošu vai secīgi laikā izkaisītu faktisko apstākļu gadījumā jaunā tiesību norma parasti piemērojama tiem apstākļiem, kas radušies pirms, bet turpinās pēc jaunās tiesību normas spēkā stāšanās. Normatīvajam aktam vai tā daļai var būt atpakaļejošs spēks, ja tas īpaši paredzēts likumā (sk. *Senāta 2014.gada 20.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-498/2014, A420743910,* https://manas.tiesas.lv/eTiesasMvc/nolemumi/pdf/194132.pdf *, 10.punkts*).

Likumdevējs attiecībā uz Imigrācijas likuma 24.panta pirmās daļas 8.punktu un ceturto daļu, kā arī pārejas noteikumu 54. un 55.punkta piemērošanu ir iekļāvis pārejas noteikumus, paredzot, kad jāievēro tie likuma noteikumi, kuri bija spēkā 2022.gada 29.jūnijā, tātad konkrētajām tiesību normām ir īpaši paredzējis atrunu par atpakaļejošo spēku. Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka likumdevējs ir izvērtējis pārejas noteikumu nepieciešamību, un apzināti tajos nav iekļāvis tādu regulējumu, kas būtu attiecināms uz pieteicēja situāciju.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā ir jāpiemēro tās tiesību normas, kas bija spēkā lēmumu par pieteicēja iesniegumu izskatīšanu pieņemšanas brīdī, tas ir, jāpiemēro Imigrācijas likums 2022.gada 24.septembra redakcijā.

[8] Pieteicējs atsaucas uz tiesiskās paļāvības principu, norādot, ka viņš bija iesniedzis dokumentus iepriekšējās termiņuzturēšanās atļaujas derīguma termiņa laikā, līdz ar to pieteicējam bija tiesības paļauties uz to, ka lietas izskatīšanas laikā pieņemtais un spēkā stājies likums neietekmēs viņa un viņa bērnu tiesības.

Izskatāmajā gadījumā pieteicējs atsaucas uz tiesisko paļāvību, kas viņam ir radusies saistībā ar tiesisko regulējumu, proti, pieteicējs uzskata, ka likuma grozījumi, kas bija stājušies spēkā pēc tam, kad pieteicējs bija iesniedzis iesniegumu termiņuzturēšanās atļaujas pieprasīšanai, uz viņu nav attiecināmi. Turpmāk norādīto argumentu dēļ, šāds pieteicēja uzskats nav pamatots.

Visupirms norādāms, ka tiesiskās paļāvības princips citastarp noteic arī to, ka personas reiz iegūtās tiesības nevar pastāvēt neierobežoti ilgi, proti, šis princips nedod pamatu ticēt, ka reiz noteiktā tiesiskā situācija nekad nemainīsies (sk. *Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2004.gada 25.oktobra sprieduma lietā Nr. 2004-03-01, https://www.satv.tiesa.gov.lv/web/viewer.html?file=/wp-content/uploads/2016/02/2004-03-01_Spriedums.pdf#search= , 9.3.punkts*). Likumdevējam ir pienākums sekot līdzi aktuālai situācijai, kādā konkrētā jomā un vajadzības gadījumā, izvērtējot valsts un sabiedrības intereses un vajadzības, grozīt iepriekš pieņemtās tiesību normas. Latvijas valsts nav izteikusi kādas noteiktas garantijas, ka tiesību normas jautājumā par termiņuzturēšanās atļauju pieprasīšanu nākotnē netiks grozītas vai papildinātas (sk. *Senāta 2019.gada 10.maija sprieduma lietā Nr.SKA-52/2019,* ECLI:LV:AT:2019:0510.A420148815.2.S. *https://tis.ta.gov.lv/tisreal?Form=ECLI_METADATA&actid=74248851#:~:text=https%3A//manas.tiesas.lv%3A443/eTiesasMvc/nolemumi/pdf/382394.pdf , 7.punkts*). Tādējādi pieteicējs nevarēja paļauties, ka termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanas nosacījumi netiks grozīti, arī pēc dokumentu iesniegšanas uzturēšanas atļauju pieprasīšanai.

Tiesa atzīst par pamatotu pārvaldes argumentu, ka pieteicējiem arī nevarēja rasties tiesiskā paļāvība, ka viņu iesniegumi tiks izskatīti, kamēr nebūs stājies spēkā jaunais regulējums.

No lietas materiāliem izriet, ka Saeima 2022.gada 22.septembrī pieņēma likumu „Grozījumi Imigrācijas likumā", kurā norādīts, ka tas stājas spēkā

nākamajā dienā pēc tā izsludināšanas. Latvijas Vēstnesī tas tika izsludināts 2022.gada 23.septembrī, līdz ar to grozījumi Imigrācijas likumā stājās spēkā 2022.gada 24.septembrī (*publikācija pieejama: https://www.vestnesis.lv/op/2022/185A.2*). Šajā gadījumā likumdevējs nav noteicis pārejas noteikumus. Ja tiesiskam regulējumam nav noteikti pārejas noteikumi, tad ir piemērojams vispārējais princips par tiesību normas piemērojamību publiskajās tiesībās, proti, jāpieņem, ka tiesību normai ir tūlītējs spēks.

Tiesiskā paļāvība ir konstatējama, ja personai ir bijis uz ko paļauties, proti, skaidrs un beznosacījuma apsolījums, ja privātpersona uz šo apsolījumu ir paļāvusies un ja privātpersonas paļāvība ir aizsardzības vērta (sk. *Briede J. 10.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Briede J. (Zin. red.) Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 164.–170.lpp.*). Pieteicējs un viņa bērni vēl nebija ieguvuši tiesības, uz kuru īstenošanu viņi varētu paļauties. Tāpat arī iestāde nebija pieteicējam sniegusi apsolījumu, ka termiņuzturēšanās atļaujas atkārtoti tiks izsniegtas. Pieteicēja pārliecība par viņa tiesībām uz uzturēšanās atļaujas izsniegšanu varēja izrietēt no normatīvā regulējuma. Taču likumdevējs izšķirās attiecīgo regulējumu grozīt, pēc būtības liedzot pieteicējam tiesības uz termiņuzturēšanās atļauju iegūšanu saistībā ar nekustamā īpašuma iegādi. Likumdevējs nav ierobežots mainīt pastāvošo tiesisko regulējumu. Līdz ar to tas, ka pieteicējs iesniegumus termiņuzturēšanās atļauju pieprasīšanai bija iesniedzis pirms stājās spēkā grozījumi Imigrācijas likumā, nevarēja radīt tiesisko paļāvību, ka termiņuzturēšanās atļaujas tiks izsniegtas.

Tiesa atzīst, ka pieteicēja gadījums nav netipisks, līdz ar to pārvaldei bija jāpieņem obligāts administratīvais akts. Iestādes lēmumiem ir jāatbilst tām tiesību normām, kas ir spēkā lēmumu pieņemšanas laikā, nevis pieteicēja iesniegumu saņemšanas brīdī. Līdz ar to pārvalde pamatoti attiecībā uz pieteicēju un viņa bērniem piemēroja Imigrācijas likumu 2022.gada 24.septembra redakcijā. Ņemot vērā minēto, pieteicēja atsaukšanās uz tiesiskās paļāvības principu nav pamatota.

[9] Tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja argumentu par pārvaldes rīcību, nepamatoti pagarinot lietas izskatīšanas termiņu. Proti, saskaņā ar Imigrācijas likuma 4.panta astoto daļu, izsniedzot uzturēšanās atļauju ārzemniekam, kurš ir šā panta devītajā daļā minētajā sarakstā iekļautas valsts pilsonis, amatpersona pārbauda pieejamo informāciju par to, vai ārzemnieka ieceļošana neradīs draudus valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai un drošībai.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2010.gada 21.jūnija noteikumu Nr.554 „Noteikumi par valstīm, kuru pilsoņiem, izsniedzot vīzu vai uzturēšanās atļauju, veic papildu pārbaudi" 2.punktu un pielikuma 15.punktu, izsniedzot vīzu vai uzturēšanās atļauju, Krievijas pilsoņiem veic papildu pārbaudi.

Ministru kabineta 2008.gada 26.maija noteikumu Nr.365 „Kārtība, kādā veic pieejamās informācijas pārbaudi, izskatot ārzemnieka vīzas vai uzturēšanās atļaujas pieprasījuma dokumentus" 11.[1]1.apakšpunkts paredz, ja saņemts termiņuzturēšanās atļaujas pieprasījums saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.panta pirmās daļas 29.punktu, pārvalde, saņemot ārzemnieka uzturēšanās atļaujas pieprasījuma dokumentus, nekavējoties tos elektroniski nosūta Drošības policijai un Satversmes aizsardzības birojam, izdarot atzīmi, ka uzturēšanās atļauja pieprasīta Imigrācijas likuma 23.panta pirmās daļas 29.punktā noteiktajā kārtībā.

Tātad tiesību normās ir noteikts pārvaldes pienākums veikt papildu pārbaudi Krievijas valsts pilsoņiem, ja tie ir pieprasījuši uzturēšanās atļauju Latvijā, un pārvalde šo pienākumu nevar nepildīt. Šajā gadījumā pārvalde, nosūtot pieteicēja pieprasījumu saņemt termiņuzturēšanās atļauju, nav atzinusi pieteicēju subjektīvās tiesības uz uzturēšanās tiesību piešķiršanu, bet ir pildījusi likumā noteikto pienākumu, kas tai bija jādara, neskatoties uz to, ka bija stājies spēkā jaunais tiesiskais regulējums.

Lietas materiālos atrodas Valsts drošības dienesta 2022.gada 8.jūlija elektroniskā pasta vēstule, no kuras izriet, ka nepieciešams precizēt informāciju par pieteicēju (*lietas 52.lapa*). Pārvalde nevar ietekmēt Valsts drošības dienesta pieprasītās informācijas apjomu, kas tai ir nepieciešams personas pārbaudei valsts drošības aspektā. Vienlaikus tiesa nesaskata, ka pieprasītā informācija nebūtu attiecināma uz pieteicēja personas izvērtēšanu, kuras mērķis ir nodrošināt valsts drošības intereses.

Līdz ar to lēmumi pagarināt pieteicēja un viņa bērnu lietu izskatīšanas termiņu nav patvaļīgi. Savukārt apstākļos, kad iesniegumu izskatīšanai ir nepieciešams ilgāks laiks, pieteicējam nav tiesību pieprasīt iesniegumu izskatīšanu sev vēlamajā termiņā, proti, tieši viena mēneša laikā.

[10] Apkopojot visu iepriekš norādīto, tiesa nekonstatē priekšnoteikumus pieteicēja prasītā labvēlīgā administratīvā akta izdošanai. Tiesa atzīst pārsūdzētos pārvaldes lēmumus par tiesiskiem un pamatotiem, bet pieteicēja pieteikums līdz ar to ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. un 289.-291.pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par labvēlīgu administratīvo aktu izdošanu, ar kuru /pers. A/ (*/pers. A/*) un viņa nepilngadīgajiem bērniem /pers. B/ (*/pers. B/*) un /pers. D/ (*/pers. D/*) tiktu izsniegtas atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas Latvijas Republikā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I.Petrovska